

Încheierea ANULUI MANIU-MINERALACHIE

Paris, 27 Septembrie 2003

DESPRE IULIE MANIU SE POATE VORBI NUMAI CU PIOSENIE.

După ce arunci o privire peste cei 130 de ani de la nașterea lui și pătrunzi cu mintea în lumea frământată pe care a străbătut-o, îi sărești înălbându-se încărcat cu suferința înaintașilor născuți la răspântia libertății divine cu istoria aducătoare de pătimiri barbare.

Din această confruntare perpetuă a adunat în sufletul lui numai gândul de mântuire prin cuvânt și faptă a fraților ce aveau aceeași obiceiuri, aceeași tradiție și aceeași vorbire, străduindu-se a-i scoate la limanul libertății.

Punându-și speranța în Dumnezeu s'a legat în fața Atotputerniciei Lui să va lupta "sfârșitul zilelor jertfindu-se pentru triumful cauzei românești".

Din tinerețe, caracterul ferm izvorât din morala creștină i-a dat forța de a străbate drumul întortochiat printre cei ce stăpâneau pe nedrept popoare și cu metode neasemuit de dure încercau să înăbușe în sânge pe cei ce-și cereau dreptul la viață demnă.

Eleganța naturală izvorâtă din bunul simț strămoșesc și argumentarea acțiunilor întreprinse, susținute cu un curaj rar întâlnit, a atras pe cei din jur ca un magnet, așteptând de la el numai poranța.

Folosind cuvântul ca singura armă de luptă și cu clarviziune profetică asupra viitorului, Iuliu Maniu a trecut prin momente neimaginabile de grele, reușind să domine situația nu numai în Parlamentul de la Budapesta dar și în capitala imperiului care îngemănă chibăre 17 naționalități ce nu se înțelegeau între ele decât printr-un cuvânt: LIBERTATE!

Și acolo unde Marea și Iancu nu fuseseră primiți să descarcă demaga suferințelor, acolo a făcut să ampușcască ritualul valsului Dunării Albastre acoperit de pasul cadențat al noțului întonând "Deșteaptă-te române", anunțând că s'a terminat cu câștigul din poartă'n poartă.

Dirijând mersul firesc al evenimentelor spre țelul final, Iuliu Maniu a adus la el acasă pe asupritor și prin două cuvinte, "Desăfacere totală", a pus capăt unui mileniu de suferințe și umilințe creind istoria contemporană a României și adăugând la cununa regală cea mai prețioasă mesteșugă: TRANSILVANIA.

Lupta lui Iuliu Maniu își găsea confirmarea în scrisorile Președintelui Franței -Alexandr Millerand (1920-1924)- adresate "Comisiunilor de Delimitarea Frontierelor" de la Conferința de Pace de la Paris, din 1920: "...O stare de lucruri chiar milenară nu merită să dăinuiească când ea este recunoscută contrară justiției."

Iuliu Maniu descindea în România Mare, la Căminul căreia contribuise, cu o zestre unanim recunoscută, iar marele Nicolae Iorga care privea în străfundurile istoriei ca într-o oglindă, scria în "Neamul Românesc" din 1919: "E unul dintre aceia pe care-i poți lăuda -ce rar lucru!- nu numai pentru tot ce au făcut, ci pentru tot ce cu siguranță, vor face. (...) În Ardeal a găsit oricine, timp de 20 de ani, că, dacă e vorba de a se afla fără greș care este drumul cel drept, n'aveau decât să se uite pe unde merge Iuliu Maniu."

Calea i-a fost îndrumată de conștiință și dragostea nețărmurită față de semenii săi.

N'a fost dominat de patimi omenești.

Trăia viața cotidiană inspirată din spiritualitatea creștină.

Integru, cum puțini, foarte puțini, au fost oamenii politici. N'a fost de vânzare, nici de combinații meschine, de culise... ci omul de dat pildă de viață creștină într-o societate frământată de războaie și ambiții:

A știut să urmărească scopul cu pricepere, la nevoie așteptând dar să nu-l obosească obosirea.

Intransigența și fermitatea le mănua cu un tact deosebit până ce-l destabiliza pe interlocutor prin argumentarea logică a acțiunilor de urmat.

A cernut și deosebit oamenii prețuind prietenia peste interesele vremelnice, preocupându-se numai de destinul neamului său, rămânând credincios până la sfârșitul vieții Aliaților care ne sprijiniseră în împlinirea dreptății naționale.

Atașamentul la practicile vieții democratice în împlinirea dreptății sociale și l-a împletit cu regășeșorul Ion Mihalache, alt titan politic ieșit din trasee învechimentat în pelerina Mihai Viteazului. Amândoi au pus bazele politicii în slujba poporului, bazată pe dreptate pentru cei nevoiași, izvorită din legalitatea sistemului constituțional prin metode democratice.

Iuliu Maniu a fost adversarul tuturor dictaturilor, fie de dreapta, fie de stânga, amândouă dirijate de forțe străine suflului și intereselor românești. A urmărit să promoveze trăirea autohtonă, izvor nescutit de metode și căi de urmat spre dreptatea socială.

Nu s-a temut de împărați sau de regi, apunându-le tuturor adevărul răspicat, pe nume.

Nu se poate uita că timp de 7 ani de zile Iuliu Maniu a purtat discuții, dar s'a și bătut pe teren electoral cu Ionel Brătianu, un alt titan al vieții politice și el ctitor de țară, care reușise să doboare toată "floarea politică" a vechiului regat, o serie de adevărate valori ca, Titu Maiorescu, Petre Carp, Vasile Lascăr, Alexandru Averescu, Constantin Stere, Tache Ionescu, Nicolae Iorga ș.a., de numai pe "și mai abilul" Iuliu Maniu n'a reușit să-l clintescă, fiindcă Maniu nu era de vânzare, el nu avea preț.

După cu iarăși de neuitat rămâne declarația făcută ziariștilor după ieșirea de la regele care îngenunchiase clasa politică: „Sunt singurul prim-ministru care nu am acceptat să fac parte din noul guvern.”

Iuliu Maniu n'a trăit decât pentru o viață politică sănătoasă, într-o țară în care intră spațiul micoritic și fost "podit cu osor mintale" celor ce-au ajutat la înfrățirea și conservarea unității noastre, declarând în vremuri de grea cumpănă că "victoria va fi a Aliaților fiindcă România nu are nevoie să înstăpânească pământuri străine, ci să apere moștenirea.”

În vremurile tulburi ce au sfârșit hotarele țării, Iuliu Maniu în Testamentul - ce ni l-a transmis a subliniat:

"...Sufletul mi-l închin Atotputernicului Dumnezeu, tot devotamentul meu și dincolo de moment mult încercatului meu neam românesc, iar iubirea mea o leg cu frații și nepoții mei și cu bunii mei prieteni, care aici intru cele mai grele persecuții, au m-au părăsit în calea grea care mi-a fost hotărâtă de soartă.”

Pentru atitudinea lui dărnă, în 1910 Ungurii au cerut "să i se sfarme capul ca la șarpe". Killinger în inima României, la Brașov, declara fără merzărie că-i va astupa gura dacă nu se astăpără, iar Hitler și Ribbentrop i-au cerut capul în 1943 spunând că "un om ca Maniu de mult ar fi fost spânzurat în Germania.”

La două decenii după ce ctitorise România, în plină dictatură de dreapta și sub supraveghere hitleristă, personal, Iuliu Maniu, a creștat o rețea clandestină de legături cu Aliații, rețea care -caz

unic- după ce a fost arestată a continuat să țină legătura prin mesaje codificate, chiar din temnița de la Malmaison.

Iuliu Maniu s'a dovedit arhitectul prăbugirii hitlerismului : din țara noastră, cu repercursiuni în scurtarea războiului.

El în tot ce întreprindea era de bună credință și atrăgea atenția Marelui că "Hitler pierde războiul, pământ de jertfă la noastre, trebuiau păstrate trupele noastre"

În acest timp România era vândută pe procente precum cămașa lui Cristos pe argiați.

Peste decemii, fostul ambasador al Angliei, Clark Kerr devenit Lord Inverchapel, se confesă: "unul dintre cele mai neplăcute lucruri care i s'a cerut să le facă a fost să mintă un om de talia lui Maniu."

Iuliu Maniu a reprezentat azul în jurul căruia s'a desfășurat viața politică atât după Memorandumul (1892) din Transilvania, cât și după Unirea (1918) până la înrobirea Țării din 1947.

Urzind evoluția fronturilor din cel de al doilea război mondial ne dăm seama de justetea gândirii politice a lui Iuliu Maniu care pe plan intern nu se mulțumea să lucreze numai conspirativ, ci coagula opoziția atrăgând atenția că sfârșitul este aproape și că trebuie să se gândească și la ziua de mâine.

Toți ochii erau atințiți asupra lui și toti pașii îi erau urmăriti nu numai de agenții români (după 1934), dar și de cei ai Gestapoului german (după 1940) și după "eliberare" de cei ai NKVD-ului. Nu numai drumurile îi erau interceptate, dar și satulajul cel mai apropiat îi era infiltrat cu agenți, la toate nivelele.

Iuliu Maniu nu s'a sfiit să arate reaua credință a comunistilor, din România, împingi la colaborare de Aliați și care au refuzat să accepte între obiectivele de colaborare și problema Basarabiei și Bucovinei de Nord. Mai mult, reprezentantul p.c.r. din România Mai mult, reprezentantul comunist (Lucretiu Pătrășcanu) s'a plâns lui V. Molotov că Maniu și Brătianu au rămas potriviți URSS-ului, adversarii ai apartenenței Basarabiei și Bucovinei de Nord la Uniunea Sovietică. Iar la întorcerea de la Moscova, acest Pătrășcanu l-a acuzat pe Iuliu Maniu făcându-l vinovat de atmosfera contra rusilor care domnea în țară, care s'ar datorat lui.

Stăpânirea din 15/16 Sept. 1944, de la Consiliu de Ministrii, comemorează curajul ce l-a caracterizat toată viața pe Iuliu Maniu, un monument de demnitate românească- spunându-le în față că ei, comunistii, s-au oșes la includerea în tratative a Basarabiei și Bucovinei de Nord..., iar referitor la atmosfera contra rusilor a adăugat: "Când mamele noastre sunt aprinse, când prăpădesc averi de miliarde... să nu se ceară de la noi explozii de bucurie... Noi nu ne-am aștecut ieri, povestea noastră cu armata rusească merge de mai, ... Noi cu publicul românesc trebuie să trăim... noi cu lumea românească rebuie să ne așezăm viitorul..."

Odată cu venirea "eliberatorilor" se semăna ura și inflorarea de lațime, iar Molotov dăduse semnalul de luptă împotriva lui Maniu, trimițându-l pe Văgîniachi să pună în aplicare planul diabolic, în timp ce pe plan internațional perfidul Albion a fost tras pe sfocuri și de mai perfidul Stalin care a smuls clinicul procentaj de 90%, care ne-a marcat îngrozitor peste o jumătate de veac, începând cu aplicarea articolului 7 din instrucțiunile Kremlinului:

"Suprimați partidele istorice prin arestare, ucidere și răpirea membrilor."

Abuzurile au continuat cu sălbăticie iar nelegeriile din 19 Noiembrie 1946 au fost o farsă sinistă condusă de Teohari Georgescu, pe când furtul voinței naționale l-a legalizat L. Pătrășcanu.

Iuliu Maniu era permanent în luptă cu fărâdelegile noii dictaturi comuniste pe care le înfiera în fața corespondenților din presa internațională și prin memorii adresate celor trei reprezentanți din Comisia Aliată de Control.

Ca unul legat de locuri și oameni, Iuliu Maniu s'a adresat Țării îngenuchiată de o clică de venetici și a spus:

"...Acuzăm acest guvern al terorii, dictaturii și reacțiunii că a călcat în picioare legile Țării, libertățile Neamului Românesc, drepturile individuale și colective ale poporului - că s'a făcut vinovat de crimă, de furt, de umilirea cetățenilor, de haosul economic de înfometarea poporului... (și ca un adevărat armaș al celor ce străbătuseră veacurile chinuți, înălțînd a încheiat)... sărutăm rîmile și obrații loviți și umiliți, ne închinăm memoriei celor căsuți eroici pentru apărarea drepturilor sfinte ale neamului."

Nu mai după zece zile hoția a fost legalizată prin amnistierea falsului în acte publice, ca să se poată deschide ceea ce răufăcătoarii numeau - parlament -, cu un ultim Mesaj, deschizându-se drumul marilor dezastre: 1947.

Dar Alianții în care atîta a crezut, pe drept cuvînt, nu lăsat România în ghiarele acestei dictaturi sîngeroase.

Așa cum tineretul după procesul Memorandumului se adunase în jurul Partidului Național Român și a lui Iuliu Maniu reușind să scoată pe cei oprinși din pasivitate, tot așa în 1944 tineretul și altei generații l-a înconjurat, tot pe Maniu devenit făclierul năzu înțel de libertate și dreptate, sorbindu-i principiile ideologice înscrise din sufletul și trăirea românească.

Mai mult, acest tineret l-a însoțit pe drumul Golgotei românești. Ceea ce n-au reușit ungurii și hitleriiști, au reușit comunistii ruși prin agenții trimisi și "umelte" românești achibuzuite. Au înscenat un proces murdar după chipul și asemănarea celor săvîrșite de M.K.V.D. în iadul sovietic.

Ultima înscenare a lui Iuliu Maniu din etapa premergătoare secesiunii, este și ultimul protest scris purtînd data de 18 Iulie 1947, cînd la ora 12 l-au ridicat din sanatoriu Dr. I. Jovin, și se găsește în arhiva S.R.I., în vol. 27 la f. 197 prin care precizăm:

"Sunt grav suferind. Din această cauză am intrat în sanatoriu, unde mi s'a făcut domiciliu forțat. Fără nici o motivare și fără vreo formă legală. Am protestat în scris. Acum sunt ridicat de aici fără nici o formă de drept, cu forța. Nu știu unde sunt dus. Căder forței."

Curajul nu și l-a pierdut nici în sala de judecată unde se strîmăsură lui Maniu și a relatat că nu i s'a dat timp să studieze dosarele, că declarațiile importante lipsesc din dosar, că n'a fost confruntat cu acuzații și pe 10 Nov. 1947 declara "Nu am adevărat nimic, de la început și până la sfîrșit", subliniind că a trimis în străinătate documentații, ne documente, asupra faptului că guvernul Grece nu satisface convențiile internaționale, reușind să demonstreze înscenarea, scotînd adevărul la lumînă. Pedepsele însumate la 154 de ani au fost date pentru că "a avut prea multă coloană vertebrală", după declarația făcută ziarului "Le Figaro" de un guvernări.

Țărit prin fachișori face 5 ani și-a încredințat sufletul Atotputernicului Dumnezeu, iar trupul a fost aruncat în gropile comune din cimitirul măreșilor, ca să rămînă piatră de hotar la Sighet.

După ce am privit viața lui Iuliu Maniu în contextul internațional, ne dăm seama că a rămas un etalon politic recunoscut pe plan mondial. De aici despre Iuliu Maniu se poate vorbi numai cu pioșenie, iar eu personal scîpăt grație lui din ghiarele NKVD-ului, mă plec cu smerență și mă rog: Dă-ne Doamne un nou Maniu că Țara are mare nevoie în aceste vremuri de răscruce.

